

“मीठे बच्चे- सुनेको सुनाएको कुरामा विश्वास नगर, यदि कसैले उल्टो सुल्टो कुरा सुनायो भने एउटा कानबाट सुनेर अर्कोबाट निकालिदेऊ ।”

प्रश्न:- जो बच्चाहरू ज्ञानको खुशीमा रहन्छन्, उनीहरूको निशानी के हुन्छ ?

उत्तर:- उनीहरूले पुरानो कर्मभोगको हिसाब-किताब खुशी खुशीले चुक्ता गर्दै जान्छन् । ज्ञानको खुशीमा दुःख, दर्द, चिन्ताको दुनियाँ नै भुलिन्छ । बुद्धिमा रहन्छ- अब त हामी खुशीको दुनियाँमा गइरहेका छौं । रावणले श्रापित गरेर दुःखी बनायो । अहिले बाबा आउनुभएको छ- त्यस दुःखको, चिन्ताको दुनियाँबाट निकालेर खुशीको दुनियाँमा लैजान ।

गीत:- तुम्हें पाके हमने.....

ओम् शान्ति । मीठा-प्यारा रूहानी बच्चाहरूले गीत सुन्यौ । अवश्य बच्चाहरूको रोमाञ्च खडा हुनुपर्छ किनकि गायन छ- खुशी जस्तो खुराक छैन । अहिले तिमी सबै रूहानी बच्चाहरूलाई बेहदका बाबा मिलेको छ । बेहदका बाबा त एकै हुनुहुन्छ र बच्चाहरूले जान्दछन्- जब अरू बाबाका बच्चा बन्दछन्, तब उनीहरूको पनि रोमाञ्च खडा हुनेछ । तिमीले जान्दछौ- हाम्रो राज्य थियो फेरि राज्य गुमायौं, अब फेरि राज्य लिन्छौं । यो खुशीको खबर हो नि । तर जब राम्रोसँग सुने, बुझे भने मात्र । वास्तवमा यो खुशीको कुरा हो नि, कल्प-कल्प बाबा आउनुहुन्छ । बाबाको जन्म पनि यहाँ गाइन्छ । पर्वहरू पनि जति छन्, सबै यही समयका हुन् । बाबाले आएर तिमीलाई धेरै सहज मार्ग बताउनुभएको छ । मनुष्यहरूलाई त अनेक प्रकारका चिन्ता छन् । यहाँ यस ज्ञानको खुशीमा ती चिन्ता दुःख आदि सबै हराएर जान्छन् । जसरी कुनै बिमारी ठीक हुन थाल्यो भने खुशी हुन्छ । बिमारी आदि दुःखका कुरा भुलिन्छन् । माइती घरका, पराई घरका, आफन्त आदि सबै खुशी हुन्छन् । तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ- हामी सबै विश्वको मालिक थियौं, फेरि रावणले श्राप दिएको छ । यो हो चिन्ताको, दुःखको दुनियाँ । फेरि भोलि हुन्छ खुशीको दुनियाँ । खुशीको दुनियाँ याद रहेपछि चिन्ता दुःख आदि सबै बिसिनुपर्छ । यो हो तमोप्रधान दुनियाँ । भिन्न-भिन्न प्रकारको कर्मभोग छ । अबलाहरूमाथि पनि कति अत्याचार हुन्छन् । अनेक प्रकारका विघ्न आउँछन् । यी विघ्नका, कर्मभोगका दिन बाँकी थोरै समय छ । बाबा धैर्य दिनुहुन्छ, बाँकी थोरै दिन छन् । कल्प पहिले पनि भएको थियो । कर्मभोगको हिसाब-किताब चुक्ता हुनु छ । खुशीमा यो सबैलाई चुक्ता गर्दै जाऊ । बाबा र वर्सालाई याद गरिराख । उल्टो-सुल्टो कुनै पनि काम नगर । नत्र अभ्रै दण्ड थपिँदै जान्छ, पद भ्रष्ट हुन्छ । बच्चाहरूको काम हो- एक बाबालाई याद गर्नु । बाबा भन्नुहुन्छ- मलाई याद गर्नु भन्ने विकर्म विनाश हुन्छ । हिसाब-किताब चुक्ता हुन्छ । बाँकी थोरै समय छ, हिसाब-किताब चुक्ता गर्दै जाऊ किनकि तिमी हौ अन्धाको लठ्ठी । तिमीले पनि याद गर, अरूलाई पनि मार्ग बताऊ । विघ्न त धेरै पर्नेछन् । जति हुन सक्छ, सबैलाई यो सम्झाइराख- बाबालाई याद गर । शब्द पनि प्रसिद्ध छन् । मनमनाभव अर्थात् हे आत्माहरू ! म एकलाई याद गर्नु भन्ने तिम्रो पहिलेका विकर्म भस्म हुन्छन् । यसमा अलमलिने त कुरा नै छैन । केवल बाबालाई याद गर्नु भन्ने तमोप्रधानबाट सतोप्रधान बन्छौ । तिमीले जान्दछौ- हामीले ८४ को चक्कर लगाएका छौं । चक्र लगाउँदै आयौं, लगाइरहन्छौं । यो हो पुरानो दुनियाँ, पुरानो चोला.... यसलाई भुल्दै जानु छ । यो हो आत्माहरूको बेहदको संन्यास । उनीहरूको हो हदको संन्यास, घरबार छोडेर जान्छन् । उनीहरूको

२०७३ श्रावण २९ शनिबार १३-०८-२०१६ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन

पनि ड्रामामा पार्ट छ । फेरि पनि यस्तै हुन्छ । सेकेन्ड-सेकेन्ड जो पास भयो, सो ड्रामा फेरि त्यही ड्रामा दोहोरिन्छ । शास्त्र सबै हुन् भक्तिमार्गका पुस्तक । भक्तिपछि हुन्छ ज्ञान । यस सिँढीको चित्रमा सम्भाउन धेरै सहज छ । मुख्य जुन चित्रहरू छन्, ती आफ्नो घरमा पनि राख्न सक्छौ । त्रिमूर्ति पनि बडो स्पष्ट छ । माथि शिव पनि हुनुहुन्छ । ब्रह्मा, विष्णु, शंकर पनि छन्, सूक्ष्मवतनवासी फेरि सर्वोच्च हुनुहुन्छ भगवान् । बच्चाहरूले जान्दछन्— जहाँ बाबा रहनुहुन्छ, त्यो हो हामी आत्माहरूको रहने स्थान, जसलाई निर्वाणधाम भन अथवा शान्तिधाम भन— कुरा एउटै हो । शान्तिधाम नाम ठीक छ अथवा निर्वाणधाम अर्थात् वाणीभन्दा परको धाम, त्यो शान्तिधाम नै भयो । त्यो हो शान्तिधाम फेरि छ सुख र शान्ति, सम्पत्तिधाम । फेरि हुन्छ दुःख र अशान्तिधाम । सुखधाममा त अथाह खजाना हुन्छन् । आज के छ, भोलि के हुन्छ । आज कलियुगको अन्त्य, भोलि हुन्छ सत्ययुगको आदि । रात दिनको फरक छ नि । भन्छन् पनि— ब्रह्मा र मुख वंशावली ब्राह्मणहरूको दिन र फेरि रात । दिनमा हुन्छन् देवताहरू । रातमा हुन्छन् शूद्र । बीचमा तिमी छौ । यस संगमयुगको बारेमा कसैलाई थाहा छैन । मनुष्य त बिलकुलै घोर अन्धकारमा छन् । त्यसैले उज्यालोमा लिएर आउनु तिमी बच्चाहरूको कर्तव्य हो । अहिले सामुन्नेमा त्यही महाभारत लडाईं छ । गाइएको पनि छ— विनाशकाले विपरीत बुद्धि विनश्यन्ति । विनाशकाले प्रीतबुद्धि विजयन्ती । तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ— बाबाले हामीलाई फेरि त्यही राजाई दिनुहुन्छ । त्यो हाम्रो राजाई कसैले छिन्न सक्दैन । रावणको प्रवेशता त द्वापरबाट हुन्छ । रावणले हाम्रो राजाई छिनेको हो, जसलाई दुस्मन नै सम्भ किनकि दुस्मनको नै पुतला बनाएर जलाउँछन् । यो धेरै पुरानो दुस्मन हो । भन्छन् पनि— रावण राज्य तर कसैको बुद्धिमा आउँदैन । त्यसैले घोर अँध्यारो भनिन्छ नि । बेहदका बाबा नलेजफुल हुनुहुन्छ । उहाँलाई ज्ञानका दाता, दिव्य चक्षु विधाता भनिन्छ । अहिले तिमी आत्माहरूलाई ज्ञानको तेस्रो नेत्र मिलेको छ । पहिले त केही जान्दैनथ्यौ । अहिले सबै जानेका छौ । बाबा ज्ञानका सागर हुनुहुन्छ त्यसैले अवश्य ज्ञान सुनाउनुहुन्छ नि । ज्ञान नसुनाइ कसरी सिद्ध हुन्छ ! तिमीले देखेका छौ— बाबाले ज्ञान सुनाउनुहुन्छ, जुन ज्ञानबाट फेरि आधाकल्प सद्गति हुन्छ । भक्तिलाई नै आधाकल्प चल्यो छ । ज्ञानबाट सद्गति संगममा नै हुन्छ । बच्चाहरूको कुनै पनि कुरा कहिल्यै छिप्न सक्दैन । बाबा भन्नुहुन्छ— कुनै पनि नराम्रो काम भयो भने बताऊ । बाबाले जान्नुहुन्छ, धेरैबाट नराम्रो कर्म भइरहन्छन् । रावण राज्य हो नि । मायाले थप्पड लगाउँछ, तर धेरैले लुकाउँछन् । बाबा भन्नुहुन्छ— कुनै पनि भूल भयो भने भट्ट बताउनाले पछिको लागि युक्ति मिल्छ । नत्र वृद्धि हुँदै जान्छ । काम महाशत्रु हो । बाबालाई लेख्छन्— बाबा मायाको धेरै आक्रमण हुन्छ । सदैव त कसैको योग रहँदैन, ताकि मायाबाट बच्न सकियोस् । देह-अभिमान धेरै आउँछ । धेरै छन् जसले थप्पड खान्छन् । बाबाको पासमा समाचार त सबै तिरबाट आइरहन्छन् । अखबार आदिमा त उल्टो-सुल्टो पनि कति राखिदिन्छन् । आजकल मनुष्यले कुरा त जति पनि बनाउन सक्छन्, तमोप्रधान छन् नि । व्यासको जब रजो बुद्धि थियो, उनले बसेर के-के कुरा लेखे । बाबाले बच्चाहरूलाई सम्भाउनुहुन्छ— सुनेको सुनाएको कुरामा कहिल्यै पनि विश्वास गरेर नरिसाऊ । फलानोले यसो भन्यो, यसो गन्यो... दिमागै उल्टो हुन पुग्छ । बुझ्दैनन्, तमोप्रधान दुनियाँ हो । मायाले गिराउने कोसिस गर्छ । कुनै पनि भुट-मुट कुरा सुनायो भने एउटा कानबाट सुनेर अर्कोबाट निकालिदेऊ । अरूलाई पनि यही सन्देश दिइराख । बाबा भन्नुहुन्छ— म सन्देश लिएर आउँछु । अब हे आत्माहरू ! श्रीमतमा चल । मेरो

सन्देश सुन । केवल म एकलाई याद गर । जसले याद गर्छ, उसले आफ्नै कल्याण गर्छ । याद आत्माले गर्नु छ, भुलेको पनि आत्माले हो । अब बाबाको श्रीमत मिल्छ । यसमा आशीर्वाद वा कृपा आदि केही पनि माग्नु छैन । केवल बाबालाई याद गर्नु छ, अरू कुनै कुरा सोध्नुपर्ने पनि आवश्यकता छैन । सृष्टिको चक्र कसरी घुम्छ— यो त सुन्यौ । यसमा खिटपिटको कुनै कुरा छैन । घोर अन्धकारमा नै बाबा आउनुहुन्छ त्यसैले शिवरात्रि मनाउँछन् । कृष्णको पनि जन्म रात्रिमा मनाउँछन् । खिर, पुरी आदि मन्दिरमा रात्रिमा बन्छ । अब शिवको लागि के बनाउँछन् ? उहाँ त निराकार हुनुहुन्छ । कसैलाई थाहा पनि छैन— बाबा कुन घडी आउनुहुन्छ, कसरी फर्किएर जानुहुन्छ । सदैव त सवारी गर्नुहुन्छ । आउनुहुन्छ र जानुहुन्छ । अहिले तिमीले जान्दछौ— हामी शिवबाबाका नाति हौं । वर्सा उहाँबाट मिल्छ । ब्रह्मालाई पनि वर्सा उहाँबाट मिल्छ । यी त मनुष्य हुन् नि । सद्गतिमा पहिलो नम्बर हुन् यी श्रीकृष्ण । यी सबैको प्यारो छन् किनकि सतोप्रधान बाल अवस्था हो नि । थोरै ठूलो भएपछि उसलाई सतो भनिन्छ । फेरि रजो तमो । श्रीकृष्ण-श्रीराधा नै फेरि लक्ष्मी-नारायण बन्छन् । जसलाई बाबाले ज्ञान दिनुभएको थियो, उनीहरूलाई नै दिनुहुन्छ । यहाँ नै देवी-देवता थिए, त्यसैले मन्दिर पनि यहाँ धेरै छन् । क्रिश्चियनको चर्चमा क्राइस्ट नै क्राइस्ट देख्छौ । देवताहरूका कति मन्दिर छन् । बाबा आउनुभएको छ— हामीलाई मनुष्यबाट देवता बनाउन अथवा विश्वलाई स्वर्ग बनाउन । हामी बाबालाई याद गरेर पावन बनिरहेका छौं । बाबाको साथमा हामीले पनि विश्वलाई स्वर्ग बनाइरहेका छौं । मानौं हामी पनि बाबाको साथमा आएका छौं । भक्तिमार्गमा देवताहरूको मन्दिर, मूर्ति आदि कति खर्च गरेर बनाउँछन् । उत्पत्ति गरेर, पालना गरेर, फेरि विनाश गरिदिन्छन् । ९ दिन भित्रै डुबाइदिन्छन् । त्यसमा धेरै प्रेम हुन्छ । नवरात्रि कलकत्तामा धेरै मनाउँछन् । यी सबै कुरामा अहिले आश्चर्य लाग्छ । पहिले त हामी पनि पार्टधारी थियौं । करोडौं रूपियाँ खर्च गर्थ्यौं । कति अन्धश्रद्धा छ । रामायणसँग कति प्यार हुन्छ । कुरा सुन्दा आँखाबाट आँसु बगाउँछन् । यो सबै हो भक्तिमार्ग, यसबाट केही फाइदा छैन । बाबाले अहिले हामीलाई कति समझदार बनाउनुहुन्छ । त्यसैले यी सबै कुरा सुनेर यहाँको यहाँ नभुल । सबै कुरा याद गर । पूरा रिफ्रेस भएर जाऊ । आफूलाई आत्मा सम्भेर देह सहित जे जे देख्दछौ, सबै भूल्दै जाऊ । यो सबै कब्रिस्तान हो । दिल्लीमा बिडला मन्दिरमा लेखिएको छ— भारत परिस्तान थियो, जसलाई धर्मराजले स्थापना गरेका थिए । अहिले तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ— यो दुनियाँ चिहान बन्नु छ ।

बाबा भन्नुहुन्छ— सबै काम चितामा बसेर एकदम जलेर मरेका छन् । क्रोध चिता भनिँदैन । काम चिता भनिन्छ । त्यसमा फेरि हल्का नशा, आधा नशा पनि हुन्छ । बच्चाहरूलाई नै बाबाले सम्झाउनुहुन्छ । घरमा यदि कोही कपूत बच्चा छ भने भनिन्छ नि— यो के पिताको इज्जत गुमाउँछौ ? पिताको इज्जत जान्छ नि । बेहदका बाबा पनि भन्नुहुन्छ— तिमीले कालो मुख गन्यौ भने ब्राह्मण कुल भूषण, जो देवता बन्छन्, उनको नाम बदनाम गर्छौ । तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ— हामीले पवित्रताको बलले नै दुनियाँलाई फेरि श्रेष्ठाचारी बनाउँछौं । तिम्रो लागि त सामान्य कुरा हो । देखेका छौ— महाभारत लडाईँ पनि खडा छ, यसबाट नै स्वर्गको गेट खुल्छ । शास्त्रहरूमा महाभारत लडाईँ त देखाएका छन् । त्यसपछि के भयो— यो देखाइएको छैन । भनिदिन्छन्— प्रलय भयो । अब कृष्णलाई एकातर्फ माताको गर्भबाट जन्म देखाइएको छ र अर्कोतर्फ फेरि भन्छन्— पीपलको पातमा औंला चुस्दै आए, केही पनि बुझ्दैनन् । वहाँ त गर्भ महलमा रहन्छन्, बडो

२०७३ श्रावण २९ शनिबार १३-०८-२०१६ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन आरामसँग। बाँकी सागरमा कहाँ पातमाथि हुन सक्छन् र। यो त असम्भव छ। यो सबै ड्रामा बनेको छ, जसलाई तिमीले जान्दछौ। कल्प-कल्प यस्तो हुन्छ। अब बच्चाहरूले आफ्नो कल्याण गर्नु छ र अरूको पनि कल्याण गर्नु छ। यो हो मूल कुरा। बाबा त स्वर्गको रचयिता हुनुहुन्छ। उहाँलाई भनिन्छ नै हेविनली गड फादर। त्यसैले हामी बच्चाहरू स्वर्गको मालिक हुनुपर्छ नि। शिव जयन्ती पनि यहाँ नै मनाउँछन् भने अवश्य केही दिएको हुनुपर्छ। अहिले तिमीलाई स्वर्गको बादशाही दिइरहनु भएको छ नि। बाबा नै सद्गति दाता हुनुहुन्छ। ज्ञानका सागर, ज्ञान बाबा नै आएर दिनुहुन्छ। अहिले बाबाले तिमीलाई ज्ञान दिइरहनु भएको छ। ५ हजार वर्षपछि फेरि यहाँ नै आउनुहुन्छ। बच्चाहरूलाई निश्चय छ जो-जो यस ब्राह्मण कुलका हुन्, उनीहरू आउदै जान्छन्। अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

- १) श्रीमत अनुसार आफ्नो र अरूको कल्याण गर्नु छ। कसैले भुटो कुरा सुनायो भने नसुनेको जस्तै गरिदिनु छ। उनीहरूसँग रिसाउनु हुँदैन।
- २) कहिल्यै पनि देवता बन्ने ब्राह्मण कुल भूषणको नाम बदनाम नहोस्- यो ध्यान राख्नु छ। कुनै पनि उल्टो कर्म कहिल्यै गर्नु छैन। पुरानो हिसाब-किताब चुक्ता गर्नु छ।

वरदान:- न्यारापनको अभ्यासद्वारा फरिश्ता रूपको साक्षात्कार गराउने निरन्तर सहजयोगी भव

जसरी कुनै पनि वस्त्र धारण गर्नु वा नगर्नु आफ्नो हातमा हुन्छ। त्यस्तै अनुभव यस शरीररूपी वस्त्रमा होस्। जसरी वस्त्रलाई धारणा गरेर कार्य गन्यो अनि कार्य पूरा हुने बित्तिकै वस्त्रबाट न्यारा भयो। शरीर र आत्मा दुवैको न्यारापन हिँड्दा-डुल्दा अनुभव होस्, तब भनिन्छ निरन्तर सहजयोगी। यसरी न्यारा रहने बच्चाहरूद्वारा अनेक आत्माहरूलाई फरिश्ता रूप र भविष्य राज्य पदको साक्षात्कार हुन्छ। अन्त्यमा यस सेवाबाट नै प्रभाव निस्कन्छ।

स्लोगन:- संगमको एक सेकेन्ड पनि व्यर्थ गुमाउनु अर्थात् एक वर्ष गुमाउनु हो।